

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

**nr. 8468 van 11 mei 2012
in de zaak A. 204.453/XIV-34.144**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Bruno Soenen
 kantoor houdend te 9000 Gent
 Kortrijksesteenweg 597
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

Het cassatieberoep, ingesteld op 13 april 2012, strekt tot de nietigverklaring van het arrest nr. 76.737 van 8 maart 2012 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het administratief dossier is op 19 april 2012 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, zoals gewijzigd door artikel 8 van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatieprocedure bij de Raad van State.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

De verzoeker voert in een eerste middel onder meer de schending aan van “het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie” en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei

1955, (EVRM) doch zonder te preciseren welke bepaling van het Handvest hij geschonden acht en uiteen te zetten op welke wijze het bestreden arrest de aangehaalde bepaling van het EVRM zou hebben geschonden. Het eerste middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

Zoals de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in het bestreden arrest terecht stelt, zijn de Belgische asielinstanties niet gebonden door de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming door de Poolse autoriteiten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onderzoekt in punt 2.2.9 van het bestreden arrest zelf de nood aan subsidiaire bescherming en komt tot de conclusie dat in hoofde van de verzoeker geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in aanmerking kan worden genomen. Het eerste middel is in die mate kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet worden ingegaan op het verzoek om wat dat betreft een prejudiciële vraag te stellen.

Artikel 6 van het EVRM, is, zoals herhaaldelijk bevestigd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, niet van toepassing op geschillen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. De proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de Verenigde Naties waarop de verzoeker een beroep doet, heeft geen juridisch bindende kracht en geldt enkel ten titel van aanbeveling. Het tweede middel is in die mate kennelijk niet-ontvankelijk.

In de mate dat de verzoeker aanvoert dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet over de volle rechtsmacht beschikt, voorziet artikel 39/2, §1, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan bevestigen, hervormen, vernietigen wegens een substantiële onregelmatigheid, of vernietigen omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet kan komen tot de bevestiging of hervorming zonder hiertoe aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen. Bovendien maken de artikelen 39/69 en 39/76, § 1, van de Vreemdelingenwet het de partijen mogelijk onder bepaalde voorwaarden “nieuwe gegevens” ter kennis van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen te brengen. Het aldus bij de Raad

voor Vreemdelingen-betwistingen ingestelde beroep heeft een devolutieve werking, waardoor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen aan de hand van de voor hem aangevoerde middelen de beslissingen van de commissaris-generaal kan hervormen, zonder door de motieven van deze laatste gebonden te zijn. Het beroep tegen de beslissingen van de commissaris-generaal op grond van artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet heeft ook een schorsende werking. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen neemt aldus kennis van het geschil in zijn volledigheid en het gaat om een beroep met volle rechtsmacht. Ook het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 geoordeeld dat uit de voornoemde elementen blijkt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in beginsel over volle rechtsmacht beschikt, wanneer hij op grond van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet optreedt en dat de rechtzoekenden niet van een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg zijn beroofd.

De bewering van de verzoeker dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “geen rekening houdt met de aanbeveling van Memorial”, mist feitelijke grondslag nu uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan niet blijkt dat de verzoeker een dergelijk document heeft aangebracht. De beoordeling van de bewijswaarde en de authenticiteit van eventueel neergelegde stukken behoort bovendien tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het tweede middel is in die mate kennelijk ongegrond.

De vraag of de lidstaten dienen “te voorzien in een beroep bij een administratief rechtscollege inzake de materie van de Kwalificatierichtlijn 2004/83” en of “deze administratieve rechtscolleges over een eigen administratieve onderzoeksbevoegdheid (dienen) te beschikken die hen toelaat tot op de dag van de eindbeslissing onderzoek te verrichten naar alle relevante feiten, (...) (die) nuttig zijn om de zaak te beoordelen”, is niet dienend voor de oplossing van het geschil omdat de Vreemdelingenwet precies dergelijk beroep bij een administratief rechtscollege, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, voorziet. Dit geldt ook voor de vraag of artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie of het algemeen rechtsbeginsel van het recht op verdediging de mogelijkheid van een beroep met volle rechtsmacht vereisen. Het tweede middel is ook in die mate kennelijk ongegrond en om de hierboven uiteengezette redenen moet niet worden ingegaan op het verzoek om de voormelde prejudiciële vraag te stellen.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet-toelaatbaar.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op elf mei tweeduizend en twaalf, door:

Carlo Adams,

wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

bijgestaan door

Joris Casneuf,

griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

Carlo Adams